

smyslu zásady vyslovené v § 33 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., odporuje to spisům. Žalovaná vytýká kromě vadnosti odvolacího řízení i zmatečnost rozsudku podle § 477 čís. 4 a 9 c. ř. s. Avšak o zmatečnost nejde, neboť byly-li při ústním odvolacím jednání obě strany zastoupeny právními zástupci, kteří byli slyšeni se svými přednesy, nelze říci, že byla straně nezákonným postupem odňata možnost před soudem projednávat, a vadami vytčenými v § 477 čís. 9 c. ř. s. napadený rozsudek vůbec netrpí. Vytčená vada odvolacího řízení zakládá však dovolací důvod podle § 503 čís. 2 c. ř. s., jež uplatňují obě strany. Pro tuto vadu není možno, aby dovolací soud rozhodl ve věci samé, nýbrž bylo podle § 35 odst. (2) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. celý napadený rozsudek zrušiti a věc odvolacímu soudu vrátiti, by ji řádně podle § 33 téhož zákona projednal a o ní rozhodl. Ostatními vývody dovolání, pokud se v nich uplatňují dovolací důvody podle § 503 č. 3 a 4 c. ř. s., není třeba se obírat, neboť vytýkané rozpory se spisy pozbyly významu zrušením napadeného rozsudku pro vadnost řízení, a právnímu posouzení bude lze podrobiti teprve řádně zjištěný skutkový stav, což toho času dovolací soud ještě učiniti nemůže, protože odvolací soud, neprojednávav věc znovu, nebyl ani oprávněn, aby něco zjišťoval, a bylo by bezúčelné přezkoumávati po stránce právní napadený rozsudek, který musel býti zrušen pro vadnost řízení. Protože bude na odvolacím soudě, by celou věc teprve znovu projednal a učinil potřebná zjištění skutková, a protože vzhledem k přípustnosti novot v odvolacím řízení ve sporech pracovních nelze předvídati, jak se podstata sporu dále vyvine, nebylo by v tomto případě ani vhodné, aby byly odvolacímu soudu dávány závazné pokyny o tom, jak má věc posuzovati po stránce právní.

Čís. 13248.

Vyrovnačí řád z roku 1931.

K nicotnosti úmluvy (§ 55 vyr. řádu) jest přihlédnouti z úřadu, i když byla namítána po uplynutí lhůty ke směnečným námítkám.

Byla-li z majetku vyrovnacího dlužníka převedena na vyrovnacího věřitele směnka v souvislosti s vyrovnacím řízením, jde o nedovolenou výhodu. Lhostejno, že se převod směnky stal při příležitosti smlouvy úvěrové, při níž vyrovnací dlužník dostal od vyrovnacího věřitele hotovost.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 2527/33.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní při ústním jednání, že odevzdání směnky žalobci bylo neplatné, ježto šlo o výhodu zapovězenou § 55 vyr. řádu. Procesní soud prvé stolice směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právem se obíraly nižší soudy námitkou žalovaných ve smyslu § 55 vyrov. ř., ač byla vznesena až při ústním jednání dne 21. července 1933, poněvadž jde o námitku vyvozovanou z úmluvy nicotné a odporující velícím předpisům § 55 vyr. ř. (rozhodnutí čís. 4805, 7341 sb. n. s.). K takovým námitkám jest hleděti z úřadu, a není strana s nimi vyloučena proto, že je neuvedla v neprodlužitelné lhůtě třídní v písemných směnečných námitkách (§ 557 c. ř. s.). Není proto opodstatněna výtká nesprávného právního posouzení dovolatelem v tomto směru činěná. Sporná směnka mimo jiné záruky byla dána žalovanými firmě M. k zajištění úvěru jim poskytnutého a tvořila tedy aktivní položku jejího jmění. Byla-li však z jejího majetku převedena na žalobce, aniž se při tom o částku směnečnou zmenšil u ní dluh žalovaných, zmenšila se tím újma žalobcova z hrozícího vyrovnání a pak nastalého úpadku firmy M., jejímž byl věřitelem, a je lhostejno, že se převod směnky stal při příležitosti smlouvy úvěrové, při níž firma M. dostala od něho hotovost 70.000 Kč, poněvadž rozhodná je jen okolnost, že žalobci byla poskytnuta o b j e k t i v n ě zvláštní výhoda před ostatními vyrovnáními věřiteli (rozhodnutí čís. 7299, 9342 sb. n. s.). Že se toto poskytnutí stalo z důvodu souvislosti vyrovnacího řízení firmy, dovolatel již v dovolání nenapadá.

Čís. 13249.

Slib výpravy (§ 1231 obč. zák.) přes meze zákonné povinnosti k výpravě, ať tu takové povinnosti vůbec nebylo, ať byla po právu jen menší měrou, jest považovati za darování bez odevzdání, jež vyžaduje formu notářského spisu.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv II 424/32.)

Žalovaná, žalobcova matka, zavázala se žalobci, když se oženil, že mu dá červenobílou jalovici, 50 kg rži a 50 kg ječmene. Žalobě o splnění tohoto závazku p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Odvolací soud nesdílí právní názor prvního soudu, jenž vyhověl žalobě. Podle § 943 obč. zák. nevzniká z ústní darovací smlouvy, sjednané bez skutečného odevzdání, pro příjemce žalobní právo. Toto právo musí býti založeno písemnou smlouvou. Ohledně věna i výpravy staví zákon úplně na roveň u obou těchto útvarů povinnost ascendentů a její objem: jen §§ 1220 až 1223 obč. zák. jsou v § 1231 citovány, nikoliv § 1217 obč. zák., jenž jedná o věnu v technickém smyslu. Povinnost podle § 1220 obč. zák. jest souběžná s vyživovací povinností podle §§ 141 a 143 obč. zák., uložena jest tedy přede všemi jinými nejprve otci. Povinnost manželské matky jest jen podpůrná. Žalobce ani netvrdí, že se matka zavázala místo otce převzít tuto zákonnou povinnost. Neplnila tedy matka, slíbivši výpravu, zákonnou povinnost, aniž brala na sebe závazek místo otce, synovi něco